

Dragos Bucurenci, Evenimentul Zilei, 21.05.2007

BUCURENCI: Bach la tot cartierul

Sunt nascut si crescut la bloc.

Prima copilarie, amintirile din comunism, locul de joaca de dupa gradinita, drumul spre scoala - toate au aceeasi culoare: cenusiu. Celelalte pete de culoare sunt accidentale si se topesc inevitabil in culoarea betonului armat care transformase Romania intr-o imensa puscarie. Spre deosebire de francezi la 1789, noi n-am avut privilegiul caderii Bastiliei, pentru ca asta ar fi insemnat sa dinamitam jumătate din orasele tarii. Asa ca am continuat sa ne traim destinele la conserva, incercand sa regasim intre peretii prefabricati obiectele personale pe care fiecare detinut le predase la intrarea in totalitarism: individualitatea si libertatea. In anii care au urmat, betoanele care deseneaza harta Romaniei urbane au devenit pentru multi romani doar o extensie multiramificata si convenabil de concreta a unui Zid al Plangerii pe care fiecare il poarta cu sine. Mai multe generatii isi plang intre patru pereti tinerețea pierduta, destinele frante, carierele ratate. Lipsita de gardieni, dar populata in continuare cu detinuti, puscaria de ieri s-a transformat intr-un imens ghetou. Din fericire, intre cei care n-au reusit sa evadeze s-au gasit destui care sa ia in raspar mistoul istoriei si sa faca, la randul lor, misto de cei care n-au cunoscut betoanele. Bucata mea preferata din Parazitii incepea cu „Venim dintre blocuri si de-aiia dam beton si iubim tot ce tie si se pare monoton”. Succesul culturii de cartier in randul claselor educate si mai putin defavorizate economic are o explicatie si in aceasta distributie destul de echitabila a betoanelor. In vreme ce drogurile, curvele si violenta sunt specifice doar anumitor zone ale oraselor, cultura blocurilor si a alcoolismului in Romania este cvasiuniversală. Daca nu faci ceva ca sa i te opui, statul la bloc, ca si alcoolismul, sfarseste prin a te aliena. Impotriva acestei alienari, lupta cultura de cartier si arta urbana, cu graffitiuri destepte si incomode si cu versuri mai noi, dar la fel de percutante, care le vorbesc puscariasilor pe limba lor. Cei care refuza sa se resemneze in fata oceanului cenusiu aleg sa imblanzeasca betoanele, fie acoperindu-le suprafetele cu un discurs alternativ, fie preluandu-le ca atare in muzica, dans, teatru sau cinema. In „Marilena de la blocul P7”, de exemplu, discursul cinematografic redeseneaza cu mare sensibilitate harta unui „oras al zeilor” romanesc. Este un film care scoate, la propriu, emotie din piatra seaca. Un exemplu si mai recent este spectacolul „Block Bach”, al Teatrului Odeon, in care coregraful Alexandru Dabija si Amir Kolben imblanzesc blocul pe muzica de Bach. Razvan Mazilu, Monica Petrica, Coca Bloos si CRBL construiesc o poveste incredibil de cursiva, care, desi alcatuita din zidaria cotidianului, se tine (si te tine) neasteptat de bine. Breakdance pe muzica de Bach (CRBL rulez!) si Razvan Mazilu dansand pe o pista rulanta de fitness - iata numai doua dintre momentele de varf ale spectacolului, care vorbeste despre straniețea statului la bloc si, in acelasi timp, despre firescul copleșitor al acestui mod de locuire. A dauga la asta vizualurile semnate Casa Gontz, care-ti fura privirea jucandu-se cu balcoanele si ferestrele monotone ale blocurilor intr-un adevarat tur de forta iscat, vorba poetului, „din bube, mucegaiuri si noroi”. Pentru cineva nascut si crescut la bloc, „Block Bach” este de-a dreptul o rascumparare. Respect, Amir Kolben si Teatrul Odeon! www.bucurenci.ro